

SIMOR ANDRÁS

*Tüntessetek,
virágok*

VERSEK

2012-2013

BUDAPEST

Z-füzetek / 153

Sorozatszerkesztő
SIMOR ANDRÁS

© Simor András 2013

Ítélet

Négysoros, anyám nevével

Hallgatom a miniszterelnököt,
ki szerint félelemre semmi ok,
Horthy megvédte Mauthner Ödönt,
de nem védte meg Buchwald Margitot.

Emlékeztető, T. A.-t idézve

A népbiztos
vörösre pingált kocsiban
menekült Ausztria felé

Mellette
egy hű és egy hitvány
Lenin-fiú ült

Utóbbi
1953-ban
halt meg Budapesten
kérdőre senki se vonta

Apám
gyűlölte az árulókat

„Görgey
egy utolsó előtti gazember volt” –
mondogatta nem egyszer

Kaméleon-ország
megint működnek
festéksejtjeid?

Fényes csalatás
hol a vörös szín?

Melyik
századelő ez?

Miféle
próbatétel?

Egy hitvallás
kiváncozik ide:

„Kívül-belül
vörös
az én köpenyegem.”

Reggel

Világosodik a szoba.
Új nap jön. Lassan telik el.
Ma is találkozni fogok
a hon kísérteteivel.

Emez újságból viczorog,
amaz tévéből magyaráz.
Előlük nincs menekülés,
ővelük lesz teli a ház.

Kísértet Peyer Károlyok,
törpe-diktátor rémek ők,
a századok kriptáiból
kimászó magyar ébredők.

Nézze több cipő a Dunát,
gyarapítanak számukat,
vágják innét a víz alá,
kire új véreb ráugat.

Tiltott szín a színek között,
a zászló is szakadozik.
Györe se rakja össze már
tépett diribdarabjait..

Csillagoltó az éjszaka,
de rosszabb, mire ébredek.
Várom délelőtt, délután,
ne késlekedjék, éjemet.

Felhők torlódnak

Szép ez az ország
vonatból nézvést.
Fecskek repülnek,
útjuk a kék ég.

Boglyák sorjáznak
szigorú rendben,
szellő száll rájuk,
majd tovarebben.

Hazának hívtam,
holnap mivé lesz?
Nézem a boglyát,
a boglya véres.

Nézem a fákat
ágaik törnek.
Égető gyantát
sírnak a törzsek.

Pusztítják, pusztul.
Jövendő, hol vagy?
Megnő az árnyék,
felhők torlódnak.

A fénykép

Az öregúr a hétvégeket vidéki vityillójában töltötte. Imádtta ezt a helyet, ahol a kertben üldögélt a gyümölcseit a földre potyogtató almafa alatt.

Ilyenkor a fia autón leruccant hozzá. A fia is szerette a vityillót. Díszítgette. Ezúttal egy fényképet hozott, bekeretezve. Keménykalapos urak üldögéltek rajta a Margitszigeten, a Lóvonat előtt. Alul a dátum: 1920.

Az öregúrnak eszébe villant egy mondat. Apja mondta vagy kilencven évvel ezelőtt. „Megint az övék a Sziget, a keménykalaposoké.”

A fiú feltette a képet a falra, pár percig maradt csak. „Sok ma a dolgom, apa.”

Az öregúr egy könyvet lapozgatott, Gábor Andor *Bécsi levelekjét*..

„Horthy Mihálytól már ez a vityilló se véd meg” – gondolta elégedetlenül.

Iskolás gyerekeknek

Nyíró József
könyve
zsidó polgári családok
könyvespolcán
megvolt
gatyába kötve

Én is olvastam
iskolás gyerekként
de semmire se
emlékszem
Uz Bence históriájából

A soproni nyilas parlament
képviselője
1944-ben
a nemzetlélekről
értekezett

Nézem a lexikont:
1953-ban
Madridban halt meg

Gondolom
Franco tábornok híveként

Az erdélyi havasok
orma
se emlékezik rá.

Üresek a balladák
titkuk
odalett

Tanácsom:
ne olvassátok

Ítélet

A Horthy-rezsim szülte Szálasit.
Szégyenkezik Madeira szigete:
„Amikor lába a földemre ért,
el kellett volna sülyednem vele.”

Választás

A konzervatívokat
a liberálisokat
a szocdemeket
nem szeretem

De
ha választanom kell
bármelyikük
és a fideszesek közt
habozás nélkül
választom
bármelyiküket

Ez
jogom
lehetőségem (egyelőre)
ebben a szép
parlamentáris
demokráciában

Vidám 21. század
Európa

Drága Kropotkin
bozontos hajú
szakállú
segíts most

Tiltakozó sorok

Álmaimban halottak,
egyre többen tolongnak.

Mérgelődik Ladányi,
rühell honorra várni.

Györe elégedetlen:
„Viharrá kéne lennem.”

Hebegek, lennék néma,
csak ő ne jöjjön, T. A.

Hátrafelé megy versem.
Együtt indultunk ketten.

Tűz-táncos prózáiró,
poharában nincs író,

de van konyak, borocska,
nem holmi lőre, ócska.

Hol a tegnap, a régvolt?
Téblábolok, mint félholt.

Viharra várunk. Nem jön.
Inkább ülünk egy felhőn,

hol konyakozunk ismét,
míg elszáll velünk innét.

A szökevény

Írni akartam,
de a vers
elszökött.
Odakint ugrál
a fenyőfaágakon.

Macskám vinnyog,
az erkélyről
utána ugrana:
„Ne légy bolond!”

A vers
a szabadban
jól érzi magát.

Kutyacsaholásra
fülel,
kabócák énekére.

Újságot
nem lapoz,
tévét se néz.

A szél
versenyre hívja,
együtt futnak

Dombról le,
dombra fel,
pipacsok közé.

„...nem törik,
csak hajlik
a virág...”

A vers
nem hagyja el
piros színét.

Egy weimari szociáldemokrata naplófeljegyzése

Hitleretek, ha hatalomra is jut,
meg fog bukni azonnal.
Nem túri Európa, se a jogrend,
pórus jártok Adolffal.

Skiccek

Kihágás

Alcsutdoboz-Göböljárásba
két járőrkoCSI
ment letartóztatni
a hetvenhat éves juhászt
aki
lekaszált
15 kiló zöld lucernát
a Búzakalász 66 Felcsut Kft
területén

Letartóztatása után
elmondta
hogy nyulai
 kacsái
 birkái
vannak
a lucernát azoknak szánta

A jegyzőkönyvben
a 15 kilóból
4 mázsa lett
amiért 25 000 Ft
pénzbüntetés jár

A kaszát
lefoglalták

Életkép

A vénasszony
bőrmellényben
kúszik

Zsebében
mobiltelefon

A határt
ellenőrzi

„Ez hazafias
kötelesség.”

Az elfogott
szerbek
niggerek
visszatoloncoltatnak

A vénasszony
vihog

„Hiába
lőnének rám,
ezen a bőrön
fennakad a golyó.”

Beszéd

A terheket
nem az emberekre
hanem a bankokra
hárítjuk

Ha a bankok
az emberekre
hárítják
arról nem mi tehetünk

Ha a bankok
a kisvállalkozóknak
ezentúl nem adnak hitelt
azt elítéljük

De
erről nem mi tehetünk
nincs beleszólásunk
hitelpolitikájukba

Mi
az emberek
érdekeit képviseljük
az én kormányom demokrata

Képviseelő úr
ha Önnek ez nem tetszik
házelnököm
kivezetteti a teremből

Nyilatkozat

Kelet-Magyarországot
célszerű volna
Magyarországról leválasztani

Az ott élők
nem sokat érnek
hiszen
mindenki annyit ér
amennyi pénze van

Az ott élőknek
pénzük
alig van

Kell nekünk
egy ilyen terület
ilyen emberekkel?

Itt az idő
megszabadulni
tőlük

Öregezés

Kutakodni
melyik vénember vagy
vénasszony
látszik alkalmas alanynak

Megfigyelési terepnek
használható
bármelyik piac
esetleg az Andrássy út

Egyszer-kétszer
a bevásárló szatyrot
elkérni

„Nénikém (vagy bácsikám),
segíthetek
hazacipelni?”

Tudni
mikor tartózkodik
egyedül otthon

Leütni
csak végső esetben

Egy német polgár kérdései *1944-ben*

Meddig lehet
a vereséget
rugalmas elszakadásnak
nevezni?

Hogyan nyerjük meg
a háborút
Berlinben?

Mit csinál a Führer
a föld alatti,
bombabiztos bunkerban?

Ha a helyzet biztató,
miért jut nekünk
mindenből
egyre kevesebb?

Pincenapló

„Ki volt hajdan magyarabb,
István király, vagy Vazul?”
Nyilasok jöttek, mentek.
„Maga mit gondol, Nagy úr?”

„Én beszélek németül,
tanuljak most oroszul?”
Házakra bombák hulltak.
„Maga mit gondol, Nagy úr?”

Önkritika

A gazembernek
kinek nevét
hiba volna megörökíteni
nem kellett volna
jelest adnom
az érettségi vizsgán

Miatta szenved
egy átvert erdélyi informatikus
ki máig nem érti
mibe keveredett
La Paz-i börtönében

A gazember
a tételéről semmit sem tudott
és Pedro Shimose
verseit sem ismerte
akiról azt állította
hogy olvassza könyvét

Latin-amerikai kölyök
tud spanyolul
jelest adtam neki
a gazembernek

Beismerem:
hibáztam

No comment

A Károlyi Mihály utca
Károlyi utca lett.

„Így legalább
az egész Károlyi-család
emlékét őrzi” –
olvasom
a Metró újságban.

Pontosítsunk, urak!

Károlyi Gyula emlékét,
kinek törvénye alapján
két komcsit (Sallai, Fürst)
kivégeztek.

„A kommunizmust
irtani kell” – mondta a példakép,
az altengernagy.

No de
Károlyi Sándor?
Aki grófi rangot
Rákóczi elárulásáért kapott?

Úri véreim,
mordulna
a szélsőbaloldali Ady Endre,
nem túlzás ez?

Intó példa

Prágában a nácik
sabbath-kor akartak
a zsidónegyedben
menetelni.

Útjukat elállták
izmos anarchisták,
rendőrök is voltak,
több ezernyi.

Prága nem Budapest.
Remegtek a nácik.
Mit mondjak még erről?
Elég ennyi.

A cseh rabbik szerint
vészhelyzet esetén
szombaton is lehet
verekedni.

Egy hazudozóra

Írt rólam egy légypiszok.
Neve maradjon titok.

Újféle ars poétika

Nem verset kéne írni
hanem
vicsorítani mint a kutya
morogni mint a macska
mikor veszélyt érzékelnek

(Miközben egy korareggeli
reklámtelefon azt kérdezi tőlem
akarok-e
bambuszból készült zoknit)

Vagy bőgni szomorún
mint a bika
a kövér levegőben
(vendégszöveg)

Nyolcvan éve
Hitler hatalomra jutásakor
bődült el az a bika

Most
újra
ellenség szerveződik

Szél sziszeg
kigyószeme
madarakat ejt foglyul

Ezért
kéne vicsorítani
morogni fenyegetőn
versírás helyett

Csobog a víz

Pislog a nap
esteledik
éjszaka jön
sötét ladik

Ki rajta ül
nem én vagyok
Hová viszik
a csillagok?

Kiköt-e még
és ha kiköt
ott mit talál
cudar időt?

Csobog a víz
jön a ladik
pislog a nap
esteledik

Kilencedik ecloga

R.M.

Nem jutott rá időm. Prófétával, kit Elkós
szült, szóltam irigyen, mint röpké idő foglya.

Én

Röpké idő, igen, nem ismerek mást én se.
Bár göcsörtös botot törve indulnék máris
oda, hol születik, mire vártunk, az ország.

R.M.

A mosti, az enyém, fülelen száradt vérként.
Žagubica fölött halálvirágok nyíltak.
A honni éjszaka az októberi napban
elégett hirtelen, aztán a hold is eltűnt.
Csak a távoli élt, őrizte éj és álom.

Én

Szelídebb sors ez itt. Bár mozgó zűrzavarban
visszhangtalan világ rémálmai gyötörnek,
s az ébredés se jó. Nem török ágyúszóval
a hírek ablakom. Reggel fenyőkre nézek.

R.M.

Inkább messzebbre nézz. És gyűjtsd össze a népet,
fiadat. lányodat, velük az unokákat.
A próféta szavát ismétlem én, a költő,
mert szívem égeti az a parázs, az Úré.

Én

Ők eljutnak oda? Közelít-e az óra?
Mit a rabbi ígért, vagy hamisan szólt ő is?
Tanítványai mind? Nem volt igaz a törvény?

R.M.

Kishitű! A halál, a röppenő ereszték
is azt mondta nekem, egykor úgy leszen minden,
ahogy jósolta ő, a szertehevert holtak
azt hitték, amit én. Emlékezz szavaimra.

Én

Emlékezni fogok. Élnek a verseid.
Szénként izzanak ők, teletmet melegítik.
Nyárvégi csönd napoz február hidegében,
legyen bár télidő, nekivágunk az útnak.

Városrendezés

Attila szobra ma száműzetik,
öntse el a Duna, ha árad.
Két gróf közé nem illik proletár.
Ez a 21. század.

Üzenet

A lány elúszott,
lehajtott fejjel, hosszú nyakkal.
Ámul a Manzanares:
Micsoda hattyú,
sodrással szemben bátran halad.

Piros bogyók

Piros bogyók a fákon.
„Apa, nézd, milyen szépek.”
Ha nem leszek itt holnap,
fiam szemével nézek.

Ha nem leszek itt holnap,
fiam szemével látok.
Piros bogyók a fákon.
Tüntessetek, virágok.

Hajnali lázadás

Negyedik ájulásom után

„Banális ok” – mondják a doktorok,
fogalmuk sincs, miért ájulok el.
Vizet iszom, és vizelni fogok.
Banális ok. Ériük be ennyivel.

Hajnali lázadás, mély alvás múltán

Teniszlabda, aki agyamat őrzöd,
hogy legyen benne oxigén elég,
a pizsamából zoknistul kioldlak
egy órácskát háton heverni még.

Macska-apoteózis

Fekete gombolyag,
díszes párna alatt
alszik hortyogva épp
(milyen festői kép!),

de festő nem vagyok,
verset rajzolgatok,
portrét macskafiról,
modellt ül bármikor,

nem homo sapiens,
emberré sose lesz,
fekete gombolyag,
miákol és harap,

azután hízeleg,
a pofája meleg,
bököget, nyújtogat
veszélyes karmokat.

Vele jól elvagyok,
jöhetnek rút fagyok,
mikor ölembe ül,
nem vagyok egyedül.

CT-vizsgálat előtt

Ügyesen esem, nem álnok verembe.
Fejem helyett fenekemet verem be.

Öröklét

Búcsúzom, szigligeti fák,
nőjön rajtatok sok virág.

Pamacs, ugasd az érkezőt,
ahogy engem tegnapelőtt.

Gólya, fiókáid etesd
a villanypóznán, odafent.

Pá-pá, itt voltunk, ennyi volt,
gyökeret ereszt, aki holt.

Halál úrnő ha erre jön,
ámuljon virágos mezőn,

hol lepke száll és őz szalad,
megáll a röpke pillanat,

tegnapi napra visszanéz,
kaptárban újra gyűl a méz.

Öregség

Fene tudja, mire várok!
Nyílik egy ijesztő árok.
Nézem a napot, a holdat,
éjem, napom méregoldat.

Kavics

Lemerülök, mint a mobil,
egy esőverte délután,
mert nem tölt fel a szerelem
se holnap, se holnapután.

Nem szólok, nem is felelek,
nem várok többé senkire,
elheverek, mint a kavics,
kit a szél gurított ide.

Béka nézi a kavicsot,
körbe ugrálja, rábrekeg.
A faágakon csillagok,
szemükből gyémántkönny pereg.

Egy szigligeti fáról

Szép ez a fa, mezítenül,
nincs rajta egyetlen levél sem.
Ágára madár nem repül,
csak törzse világít fehérén.

Még utoljára körbenéz,
hol virágzott, a régi tájon,
gyantája csurgott, mint a méz,
ringatta nyári, téli álom.

Most vége lesz, ezt tudja jól,
leveleket többé nem hajt ki.
Gyökere sír a föld alól,
élt, gyönyörűen akar halni.

Játék

Noteszemben halottak
neve telefonszámmal
Fel kéne hívni őket
játszom a gondolattal

Szól Szent Péter mogorván:
„Itt ilyen nevű nincsen.”
Én leteszem a kagylót
mit kagylót kagyló sincsen

csak hordozható szirszar
amit sosem találok
magam mobilon hívom
hol csörög keresgélek

Pedig a lakás nem nagy
alig férünk el benne
„Milyen könyvtárban lakni?”
kérdézték tőlem nemrég

Mit írnak még e versbe
„Hagyd abba!” – mondja egyik
notesznév bólintok rá
és kiteszem a pontot.

Első rapszódia

Kit a szerelem ellökött,
mint szél bolyong a fák között,

szaladgáló gyíkokra les,
nyugalmat hiába keres,

sóváran nézi az odút,
hová párjához róka bútt,

a messze szálló madarat,
a részvételen kék alatt

hogyan csapong, vígan repül,
nem él szerelemtelenül.

Kit a szerelem ellökött,
mint szél bolyong a fák között,

irigyli a réti csigát,
ki házát mezőn viszi át,

a hangyát, ki bolyba siet,
van otthona mindenkinek,

a faágon a levelet,
ki napsugárral incseleg,

az ébredező rózsátót,
ki ott virít a ház előtt,

csak ő nem találja magát,
tükörbe néz, senkit se lát,

lézeng, unatkozik, leül,
jön-megy szerelemtelenül,

feláll, nem tudja, mit tegyen,
igyon valamit, vagy egyen,

álldogáljon a fák között,
kit szidjon, istent, ördögöt

azért, mi vele megesett,
rosszabb a halál sem lehet.

Hasonlatok

Indulnék, nem tudom, hova,
a mozdulatom tétova,

mint kiszáradt folyómeder,
ki nem beszélget senkivel,

hol lomhán elhever a gyík,
sehová sem iramodik,

mint egy elnémuló tücsök,
kit foglyul ejtett a bürök,

mint hálóba esett madár,
ki alig tud verdesni már,

mint törött lábú, gyenge őz,
kit kölyökfarkas is legyőz,

mint hal, kit elkap a horog,
menekülni én sem tudok,

nincs elrejtőzni lyuk, se boly,
hová hangyanép vándorol,

mint egy kihűlt bolygó, olyan,
akinek csak régmúltja van,

ő már halott, csak fénye él,
nem hívja semmiféle cél,

nem ragyog rá se nap, se hold,
ki a szerelemről lemond.

Különbség

A növények
a félemeleten
örülnek

Kimentettük őket
az erkélyről

Utálják a telet
akárcsak én

Az üvegen
megcsillan a nap
azt hiszik
nyár van

Viszont én
tudom
hideg jön
nem virágzom

December

Alszik a medve és alszik a rák.
Dértől fehérek a bokrok, a fák.
Noét sürgeti újabb vízözön.
Krisztus a földre többé sose jön.

Dünnögő

Eső vagy jég esik,
hol hideg, hol meleg,
napfény jöttét lesik
kukacok és legyek.

Kocog a szél lova
borzongó réten át,
a hajnal tétova,
féli az éjszakát.

Reggelünk sose lesz?
Magamat faggatom.
Miféle május ez?
Veri az ablakom.

Második rapszódia

Köszöntő

Szeretem mikor alszol
a paplan alá bújva

Csak a fejedet látni
ilyenkor délidőben

alszanak még a baglyok
a macskát is kizárom

várja ki álmod végét
a konvektor begyűjtva

hideg van jég az utcán
és te fázós verébnél

sokkalta jobban fázol
ónos eső is hullik

Készül az ebéd úgyse
eszél velem a baglyok

étvágya később jön meg
főzők tennivalóm ez

ilyenkor délidőben
mikor csak fejed látni

a paplan alá bújva
elvégre január van

elkezdődik az új év
kétezer tizenhárom

Előérzet

A le nem írt vers
szembejön,
nem ácsorog kint
a mezőn.

Nem tétovázik
fák alatt,
nem bámul szálló
madarat.

Veri az ajtót,
itt van, itt,
bőrömrre írja
sorait.

Éjszaka

Zajok jönnek a másik ágy
felől, megnyugtató zajok.
Nem vagyunk két külön világ,
ha te itt vagy, én is vagyok.

Én se vagyok, ha nem vagy itt,
az éj hurok a nyakamon.
Aligha élek reggelig,
ha elmész, elmegy holnapom.

A félelem talpig beföd,
gonosz éneket hegedül.
Sűrű az árnyék, mint a köd.
Aludni se jó egyedül.

Könyörgés

Keresgélem,
aki voltam,
hol van napom,
hol van holdam?

Rossz ébredni,
rossz az álom.
ha magamat
nem találom.

Hová mennél?
Jaj, ne menj el!
Az este fáj,
fáj a reggel.

Ha nem volnál,
én se lennék,
csak itt maradt,
rémült emlék.

Protest

Reggelig hallak.
Nem alszom éjjel.
Ablak csikordul.
Hajnali vészjel.

Hová is mennél?
Bujkálsz a holdban?
Miféle filmet
nézhetnél ottan?

Mit fordíthatnál,
prózát vagy verset?
Vagy dalt, mit Jahve,
vén zsidó szerzett?

Én protestálok!
Az ágyban fekve.
Nappalom nincsen.
Nappalom este.

Nem totyakos vén
bennem a lélek.
Míg eleven vagy,
az vagyok, élek.

Míg némán nézlek,
belül üvöltök.
Legyen hétfő, kedd,
szerda, csütörtök!

Vagy mondjam végig?
Péntek és szombat?
Hazug vasárnap,
ünnepem, hol vagy?

Fészbúkolsz, látlak,
ünnepem itt van.
Élek, vagy fekszem,
nem ágyban, sírban?

Hozzám a fecske
hiába röppen.
A nap se kel föl
ekkora ködben.

Nincs tavasz. Nyár sincs.
Mező kiégett.
Nem alszom éjjel.
Itt tartlak téged.

Reggelig hallak.
Ablak csikordul.
Tükröből féltolt
mered rám zordul.

Míg eleven vagy,
az vagyok. Élek.
Belül üvöltök.
Csontomig félek.

Vonító farkas
nézi a holdat.
Hová is mennél?
Ha nem itt, hol vagy?

Kora hajnal

Hogyan került ide
Klári néni
és öreg udvarlója, Frici bácsi?
Honnan
a két régi jégszekrény,
melyik lakásból?
És mit keresek én itt?
Ráadásul
macska se nyávog.
Egyszer majd
el kell menni innen.
Akkor itt hagyom
ezt az álmot is.

Téli sóhaj

Aludni volna jó,
elúszni, mint hajó,
aludni tavaszig,
mikor nem havazik,

akkor ébredni fel,
a tunya nap kikel,
és visszatér a nyár,
mint költöző madár.

Dúdoló

Tavaszég
beborult.
Ne legyek
nyomorult.

Nappalom
rémület.
Mi leszek
nélküled?

Szíven üt,
ver a fagy.
Undokom,
itt ne hagyj.

Naphimnusz

Téli nap,
drága kincs,
légy velünk,
melegíts!

Messze még
a tavasz,
el ne menj,
sugarazz!

Várnak a
jég alatt
mélybe bújt,
vén halak.

Kacsák a
nád mögött,
félük a
bús ködöt.

Visszahív,
ki csak él,
hajnal és
esti szél.

Fiatal
és öreg,
csillagok
és kövek.

El ne jöjj,
ronda fagy,
ismerünk,
hogyan vagy.

Nem segítsz
senkinek,
ölni tud
a hideg.

Drága nap,
téli kincs,
süss miránk,
melegíts!

Harmadik rapszódia

1.

Búslakodni mire jó?
Hull a hó, olvad a hó.

Fecske faágra repül.
A nap is előkerül,

felhő mögül idenéz.
Tollat keresgél a kéz,

a költő költeni kezd,
ébred egy almagerezd.

Hangyabolyból hangya jön,
fűszálat visz a mezőn.

Hull a hó, olvad a hó.
Búslakodni mire jó?

2.

Rügyek nyílnak ágakon,
vége lesz a télnek.
Fény ugrál a házfalon.
Tavaszodom. Élek.

Incelegnek orgonák,
letépek egy ágat.
Apám bennem él tovább,
örülünk a nyárnak.

Teknőc vízből kibujik,
ébredez a nádas.
Hallgat éjjel a kuvik.
Miféle madár az,

aki énekelni kezd,
iderepül hozzám?
Messzire ijed a csend,
szél ül kertünk bokrán.

Ki a házból, útra most!
Almák pirosodnak.
Felhőn nap ül hamarost,
őzek iramodnak

fel a hegyre, nézni jó,
futásuk irigylem.
Kurjant a szél: „Halihó,
ki ér utol itten?”

Áldott május heve forr,
hívna mezők, halmok.
Kivirágzik fa, bokor,
új verseket hajtok.

Barnabás üzenete

Nagyokat rúg Barnabás,
és álmomban már szalad,
jó lesz vele játszani
szigligeti fák alatt.

Milyen vidám kisleány,
akár az apja, nevet,
tovább én se vénülök,
fogok egy apró kezét.

Vagy ő fogja az enyémet,
érkezőben jobb napok.
Nagyokat rúg Barnabás,
azt üzeni: „Itt vagyok!”

Bolond tavaszi vers

Tavaszmom
ideér
leng az ág
ring a szél

Kék az ég
kék a föld
dehogyan
üde zöld

Lila fák
fénylenek
várnak egy
fényjelet

Barna gyík
hova fut
keresi
a kaput

Messziről
Kuba hí
ott maradt
valaki

Hol vagyok
hol leszek
szóljatok
fellegek

Barnabás
nyelvet ölt
kék az ég
kék a föld

Barnabás nevére

Barnabás
Bernabé
a neved
csupa bé

Barnabás
csupa a
meg egy á
az is a

Hány betű
er en es
Barnabás
ne siess

Eljön a
június
odabent-
ről kibújsz

Új csoda
idekint
szél virág
neked int

Köröz a
gólyapár
Barnabás
itt a nyár

Üdvözöl
a világ
nyílnak az
orgonák

Szigligeti napló

Tűnik a nap felhők mögé,
golya száll nádtető fölé,
késlekedik a nyáridő,
de azért a mályva kinő,
kérdez a kert, kérdez a ház,
még nem bújt elő Barnabás,
billegő hangya várja őt,
kóbor fecske kapunk előtt,
érdeklődik Pamacs, ugat,
lesi a távoli utat.

Szemtelen zápor jön, kopog,
elrejtőznek a pipacsok,
szürkül az ég, micsoda nyár,
varjú faágról mondja: „Kár!”

Tunya nap, ne várj tétlenül,
a föld ráncosodik, kihűl.

De én ingujjra vetkezem,
kamasz, hetvenöt évesen,
unokaváró, vén számár,
varjúra förmed: „Hess, madár!”

Útravaló

Mikor sír a csecsemő,
rejtőzik a Nap, a Hold,
egyik se bújik elő.

Ha Barnabás sírni kezd,
sír a világegyetem,
sír a csillagközi csend.

Ne sírjatok, csillagok,
Tejút, őrizzed a fényt,
szeme holnap ránc ragyog.

Köze van mindenkire,
halljátok, tegnapiak,
győzni fog, akármi lesz.

Az élet élni akar,
nem gázolhat rajta át
hitvány úr, senki magyar.

Aludj, készülj, Barnabás,
hív a világegyetem,
költő leszel, csillagász,

juhász, vadat terelő,
hallgasd apád énekét,
Nap, Hold, bújjatok elő.

A szél szabad

Konok beszéd

Szamuely és Guevara
mint fénykép
szobám falán
(elnézést
Vlagyimir Vlagyimirovics
ez a sor
Öntől való)
igaz
kazetták mögött
mintha
nem is volnának
itt

És
hol a fiú
aki
a fényképeket
üveglapok közé illesztve
a falra tette?

Ez a világ
nem az övé
habár
hitegeti
a 21. század
messziről
Latin-Amerikából
vörösinges
fiatalokkal

Fél évszázada
tanítványok közt
ifjú tanár
róluk beszélt
akik most
kazetták mögé rejtve
vannak itt

Fél évszázad
potomság
csillag-időben
bolygók között
éjjel
lenéz a Hold
reggel
mosolyog a Nap
és forog a Föld
nem hajlandó
megállni

Az égre nézek
nicsak
a Vénusz csillag

Guevara
Szamuely
a Mindenség lakói

Világegyetem
proletárjai
egyesüljetek!

Sóhaj a Golgotán

Uram, nehogy feltámadj,
nem kellesz senkinek.
Ez a nép nagyon fáradt,
ha lát, holtra ijed.

Levél

Katalin,
bárcsak levél helyett
presszóban
beszélgethetnénk.

Én
feszélyezve érezném magam,
miközben a hangod
betöltené
a presszó egész területét,
ahogyan
a kormányt szidnád
vezetőjüket
Hitlerhez hasonlítva.

„Ez túlzás” – mondanám,
mire te
még vadabbul folytatnád
megróva engem is
békülékeny objektivitásomért:
„Hitler sem a gázkamrákkal kezdte!
De a hülye zsidók
ezt nem értették meg!”

Haragodban
feldöntened a konyakos pohárkát,
és a pincér
furcsállkodva tisztogatná az asztalt.

„Mi bajod?
Rendelj egy másikat!
Ennyit igazán költhetsz rám!”

Rendelnék egy másikat,
ott,
a megszokott presszóban.

Utánzás

Celluxszal ragasztott
szemüveggel
utánzom Ladányit.

De hol a kihívó mosoly,
pimasz odamondogatás?
Őt
utánozni
nem lehet.

A legnagyobb
innét
sietve elszökött.

Nem akart
kétszer
ugyanabba a folyóba
fulladni.

Nem a Takarékpénztár
adósa volt, hanem
Robespierre-é
és Marx Károlyé.

Mihez kezdene
e mosti világban
ki negatív zseni?

Emlék

Egyfolytában Hubára gondolok.
Rövid volt az utolsó délután.
„Kórházba megyek. Rajzolni fogok.”
Még a macskával játszott azután.

Kérdések

Én,
európai munkanélküli,
büszke mire legyek?

Netán arra, hogy
huszonöt millió
társam van
kapualjban,
utcán,
híd alatt?

Tél jön
és
fagyhalál.

Legyen
olasz,
spanyol
vagy magyar föld,
a rög
kemény,
hideg.

Eladom
Goethét,
Schillert,
ki veszi meg?

Elégia

„Andrés, túlzol” –
mondta Fayad.
Arról beszéltem
(Havanna, hetvenes évek),
hogy a Szovjet
meg mi
visszatérünk a kapitalizmusba.

Így történt
(elég volt hozzá két évtized),
de Fayad
ezt nem érte meg
(jaj, Kibaszott Rák).

„Itt lázadó nép él,
az ellenséggel
mi
nem alkuszunk.”

Ő is
tizenöt kilót
fogyott volna
a Rendkívüli Időszakban,
se kávé,
se szivar.

De
Kuba
ellenállt.

„Ezért a szabadságért
oda kell adni mindent.”

Jó volna
még egyszer
a Maleconon üldögélve
nézni a tengert.

A tenger
büszke,
szabad.

Caracas

Hol lesz a messzi város, idegen voltam benne,
ünneplő népe mintha gomolyfelhővé lenne,
körbe veszik a várost, máris távolból nézem,
mi történik a földön, mi történik az égen.
Vörösingések, felhők őrzik a vén planétát,
a hegyek hangját hallom, megszólalnak a némák,
madarak felrepülnek, tengerben halak úsznak,
vége szakad az éjnek, kietlen alagútnak.
Útnak indul az álom, hegyek csúcsára ér fel,
remény tüntet a szeiba kígyózó gyökerével.
Hazaindulok holnap. Gonosz árnyékok nőnek.
Vörösingések, felhők, mentsétek meg a földet.

Episztola

Mintha rejtőzve élnék
(illegálitás hajdan),
bár nem kémlel detektív,
és dutyiba sem dugnak.

A könyvem könyvtársírban,
vagy raktárban, pár példány
ha fennmarad belőle,
nagykönyvtárban, esetleg.

Kormányzó-utód bőszén
bolsi-trükkökről ordít,
az ám hazám, maholnap
mivé leszél, ki sejti?

Még nem várnak az utcán,
ahogyan Kertész Ákost,
ki messzi Kanadában
idéz Radnóti-verset.

Hát ez még él? Talán így
emlegetnek, ha szóba
kerülök író-körben,
hová ritkán se járok.

Panaszra okom még sincs,
írom, kiadom versem,
én vagyok kiadójuk,
szerkesztőjük barátom,

az egyetlen, ki megvan,
igaz, komorabb, mint én,
a konyak sem vidítja,
ha iszogatunk ketten.

Azután főszerkesztek.
Ezredvéget ki olvas?
A remittenda megjön,
havonta ugyanannyi.

Vének közt üldögeálni
nincs kedvem, sem vitázni
velük jövődő pártról,
mi úgysem születik meg.

Valami vidámabbat
kéne írni e versbe,
mert ihaj tyuhaj nélkül
nem illik befejezni.

Örüljünk hát, hogy élünk,
habár prosztata kínoz,
ha meg nem ébredünk fel,
azt mondják, szépen haltunk.

Majdani önarckép

Öregnek orra folyik,
törülgeti is olyik.
Botladozik, aki vén.
Uram, mivé leszek én?

Hajléktalan rigmus

Hóban, sárban caplatunk,
mint a veréb, elvagyunk,
amikor fagy, megfagyunk.

Járdaszélre leülünk,
álomba szenderülünk,
vigyétek el tetemünk.

Ének

Fut a szekér
sehovába,
ki odaér,
nincsen lába.

Ki visszatér,
keze nincsen,
jeges a dér
tört kilincsen.

Alvad a vér,
a szív kába.
Fut a szekér
sehovába.

Új tavaszi riadó

Őrizzétek, pipacsok,
vörös hitetek,
jöhetnek rossz ripacsok,
hazug simlisek,

tibennetek, ami él,
nem vehetik el,
hirdesse tavaszi szél,
márciusi jel.

Üzen ébredő mezőn,
dűlőúton át
új csapáson szembejön,
védi otthonát,

fagy hiába acsarog,
itt az új sereg,
őrizzétek, pipacsok,
vörös hitetek.

Roque Daltont olvasva

Roque,
a könyved olvasom:
a *Hüvelykujjacska*
betiltott történeteit.

Ott öltek meg,
a hüvelykujjacska honban,
ráadásul – még mindig hihetetlen –
elvtársi golyó
végzett veled ottan.

Minket
lassúbb halál öl meg,
rossz-, rosszabb-, még-rosszabb-korszak.

„A verseit
utólag olvastam el” –
mondja az egyik
kivégzésre szavazó vezető.

Védekeznek:
„Nem gyilkosság volt,
politikai ítélet.”

Roque azaz Ladányi,
Roque azaz Györe,
az elvtársi golyónak többféle formája van.

Salvadorban
vagy Budapesten
nyomorult dadogás magyarázkodik.

„Addig ivott,
hogy felrobbant a mája,
az idegeit
ő maga tette tönkre.”

Nem az elvtársak,
nem a belügyi illetékesek.

Fagyott veréb a rím.
Megszólítanak
itthoni
halottaim.

Egyik se dermedt emlék.
Hívom őket,
mintha közöttük lennék.

Versük hömpölyög, szabad folyó.

Mint Roquéé,
akit Salvadorban
álmában ért
az elvtársi golyó.

Egy festményre

„A marxizmus
gyógyír
a betegségre”

Ezt adta címül
festményének
Frida Kahlo
egy évvel
Hruscsov fellépése után.

Ma,
fél évszázaddal később,
miután Gorbacsov
befejezte az előbb említett
bohóc produkcióját,
erre a Frida Kahlo-festményre
gondolok.

Feje fölött jobbra
Marx-kép,
balra egy haragos galamb,
kezében
egy vörös könyv.

„A marxizmus
gyógyír
a komorságra” –
mondom
Tabáknak, aki
egyre tabákabbul
komorlik.

Pedig
a mi gerincünket
nem zúzta szét
se villamos,
se orosz kurvázkodás.

Tanuljunk tőle,
aki
múlábbal járni kezdett.

Még
nem ért véget a történetünk,
ne tegyük ki
idő előtt
a pontot.

Kialvatlanul

A cigányok gyilkosait
még
nem ítélték el

Ha végül
megteszik
csak ímmel-ámmal

Unokám
Madridban
azt kiabálja:
„Én cigány vagyok,
és zsidó is!”

Mi lesz
ha itthon
ezzel büszkélkedik?

Cigányozni
zsidózni
ma
villamoson üvöltve
szokás

Ha felpofoznám
a nyilas ifjút
póruul járnék

Fizethetnék
eltört szemüvegemért

Mivé lesz
a csönd
tumorrá?
(Fene tudja!)

Mikor ilyesmin
töpregek
nem alszom éjjel

Utálatos
órákig forgolódni

Káromkodás

Ezek
a keresztények
akik meggyalázzák Krisztust
és átkot szórnak
apjára
Jahvéra

Akik
ellenfeleiket
lekommunistázzák
és halálukért
mondatnak imát

Akik
hazudnak
reggel
délben
este

Akik
az angyalok
szárnyát lenyesnék
ne tudjanak
repülni

Akiket
még a Sátán se látna
szívesen
egy bugyorban

Hová
valók
a Világegyetem
melyik felrobbanó bolygójára
hogy szétszóródjanak
ezer darabra törve
az űrben?

A szélről

Ezen a fényképen
látom a szelet

A szél
szabadon jár
Temucóban
felkavarja a port
borzolja
a három gyerek haját

A szél
végigrohan
az Atacama sivatagon
homokba temetett
holtakat
ébreszt üzenetével

A szél
mindenütt szabad
járjon
Chilében
vagy Budapesten
neki parancsolni
Pinochet se tud
se egyetlen
diktátor-jelölt

Fákat cirógat
bimbókat biztat nyiladozni
gyíkoknak
rákoknak
halaknak súgja igazát

Elsüllyedt
ősi kontinensek
álmait őrzi
dinoszauruszok
mamutok lépteit idézi fel

Messzire száll
múltba
jövőbe
nincs előtte határ
a szél szabad

Álmatlanság

Hogyan aludt
Hindenburg tábornagy
amikor
a koalíciós kormány vezetését
Adolf Hitlerre bízta?

Volt-e
nyugtalan éjszakája
Mihail Gorbacsovnak
amikor
részeire hullott az SZSZSZR?

Minálunk
a létező szocializmust
kerekasztalnál
kapitalizmusra cserélték

Kerülgette
őket
áljukban lidérc?

A kérdések
kilöknek az ágyból
papírra íratják magukat

Mellém ül
macskám
világít zöld szeme

Éjszaka van
virrasztok hajnalig

Hitvalló

Az égen mennyi csillag
de nekem egy hiányzik,
mi holnapután gyúl ki,
nem kell helyette másik.

Rózsás, lila, zöld vagy kék,
hull a csillag rogyásig,
mennyi volt, mennyi lesz még,
de nekem egy hiányzik.

Ijesztő szelek fújnak

Csak trappolok a rengetegen át,
hol rengeteg a csapda.
Édesapám, az öreg elefánt,
erejét nekem adta.

Tovább kell menni, mindenféleképp.
Látom végét az útnak.
Csillagszemeit elrejt az ég,
ijesztő szelek fújnak.

Se fény, se jel

„Mit akar
ez a Hruscsov,
nem ő
vonult be Berlinbe” –
mondta apám.

Így összegezte
véleményét
a Szovjetunió
XX. kongresszusáról.

Hiányzanak nekem
mondatai,
a világhelyzetet
megbeszélni
vele szeretném.

A nagy kályha mellett
vitázni
hajnalig.

Együtt
a kivezető útra is
rátalálnánk.

Egyedül
ostobán toporgok,
se fény,
se jel a fákon.

Napkelte

Mielőtt lányom
megszületett
azt mondta az orvos:
„Ez a gyerek balra húz”

Feleségem
a szülőszobában
nevetett

Erre gondolok
miközben
ágyam fölött helyet keresek
a hatalmas vörös csillagnak

Granadában
vette nekem a lány

„Ez apának való ajándék”

Egyszer
dőlyfölni fog az égen

Lássam
végpercemig

Új nap
belőle
pirkad

A diáktüntetésekre

A harag, mint a csecsemő
világra jön, mindegyre nő,
olyan lesz, mint az áradat,
viszi a korhadt ágakat,

a pökhendi beszédeket,
ki elébe áll, elveszett,
az élet él, kigyúl a lég,
villámok cikázzák: elég!

Éhségmenet

Megérkeznek az éhezők,
nyissatok ajtót, ablakot.
Velük jönnek a holtak is,
őket nézik a csillagok.

Papucsban indult egy fiú,
át jégen, havon, köveken.
Föld, vedd észre, hogy mit csinálsz! –
kiált a világegyetem.

Születésnap i vers

Hol nap süt, hol dörög,
komisz kis ördögök
Úristent játszanak,
ellopják a nyarat.

Július hava, öt,
most lettem hetvenöt,
ajándék, jégeső,
ázik erdő, mező.

Ami volt, oda rég.
Szöknek a jegenyék.
Ágon fecske nem ül,
más honba települ.

A költő egyre költ,
bár léket kap a Föld.
Marslakók üzenik,
új bolygó születik.

Elhervad a virág,
mit a féreg kirág.
A fényt köd rejti, rút.
Mit őriz a Tejút?

Hol vagytok, csillagok,
nekünk ragyogjatok!
Eltűnt a telihold.
Lidérc, vámpír rikolt.

De éled az idő,
betonból is kinő,
inceseleg rügy, virág,
szivárvány, délibáb.

Levél egy öreg collie-hoz

Tóbiás,
kit ugatsz,
hol találsz
új utat?

Mit csinálsz
odatúl,
mikor itt
beborul?

Futkosol,
ha az ég
kiderül,
újra kék?

S nő megint,
zöld a fű,
zeng a rét,
hegedű

búg, üzen,
Józsefé,
nem mai
skribleré.

És ha nem,
fű se nő,
tornyosul
zord idő?

Jöjj, segíts,
Tóbiás,
odaát
mit csinálsz?

Kit ugatsz,
hova futsz,
nyílik-e
végre út?

Tartalom

Ítélet

- Négysoros, anyám nevével / 5
Emlékeztető, T. A.-t idézve / 5
Reggel / 6
Felhők torlódnak / 7
A fénykép / 7
Iskolás gyerekeknek / 8
Ítélet / 9
Választás / 9
Tiltakozó sorok / 10
A szökevény / 10
Egy weimari szociáldemokrata naplófeljegyzése / 11
Skiccek / 12
Egy német polgár kérdései 1944-ben / 15
Pincenapló / 16
Önkritika / 16
No comment / 17
Intő példa / 18
Egy hazudozóra / 18
Újféle ars poétika / 19
Csobog a víz / 20
Kilencedik ecloga / 20
Városrendezés / 22
Üzenet / 22
Piros bogyók / 22

Hajnali lázadás

- Negyedik ájulásom után / 25
Hajnali lázadás, mély alvás múltán / 25
Macska-apoteózis / 25

<i>CT-vizsgálat előtt / 26</i>
<i>Öröklét / 26</i>
<i>Öregség / 26</i>
<i>Kavics / 27</i>
<i>Egy szigligeti fáról / 27</i>
<i>Játék / 27</i>
<i>Első rapszódia / 28</i>
<i>Hasonlatok / 29</i>
<i>Különbség / 30</i>
<i>December / 31</i>
<i>Dünyögő / 31</i>
<i>Második rapszódia / 31</i>
<i>Kora hajnal / 35</i>
<i>Téli sóhaj / 36</i>
<i>Dúdoló / 36</i>
<i>Naphimnusz / 36</i>
<i>Harmadik rapszódia / 38</i>
<i>Barnabás üzenete / 39</i>
<i>Bolond tavaszi vers / 40</i>
<i>Barnabás nevére / 41</i>
<i>Szigligeti napló / 42</i>
<i>Útravaló / 43</i>

A szél szabad

<i>Konok beszéd / 47</i>
<i>Sóhaj a Golgotán / 48</i>
<i>Levél / 49</i>
<i>Utánzás / 50</i>
<i>Emlék / 50</i>
<i>Kérdések / 51</i>
<i>Elégia / 51</i>
<i>Caracas / 53</i>
<i>Episztola / 53</i>

<i>Majdani önarckép /</i>	<i>54</i>
<i>Hajléktalan rigmus /</i>	<i>55</i>
<i>Ének /</i>	<i>55</i>
<i>Új tavaszi riadó /</i>	<i>55</i>
<i>Roque Daltont olvasva /</i>	<i>56</i>
<i>Egy festményre /</i>	<i>57</i>
<i>Kialvatlanul /</i>	<i>59</i>
<i>Káromkodás /</i>	<i>60</i>
<i>A szélről /</i>	<i>61</i>
<i>Álmatlanság /</i>	<i>62</i>
<i>Hitoalló /</i>	<i>63</i>
<i>Ijesztő szelek fújnak /</i>	<i>63</i>
<i>Se fény, se jel /</i>	<i>63</i>
<i>Napkelte /</i>	<i>64</i>
<i>A diáktüntetésekre /</i>	<i>65</i>
<i>Éhségmenet /</i>	<i>65</i>
<i>Születésnap vers /</i>	<i>66</i>
<i>Levél egy öreg collie-hoz /</i>	<i>67</i>

Ez a
=====
példány
<http://www.zfuzetek.fw.hu>

ISBN 978-615-557-01-5
ISSN 0866-4420

Felelős kiadó Simor András
Felelős szerkesztő Tabák András
2013 Vasas-Köz Kft. nyomda
Felelős vezető Badó Géza
Terjeszti a Könyvtárellátó Közhasznú Társaság